

OVETTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara ovetting.

OVIG, öv'ig, a. 2. 1) Ej vig. *Vara o. i kroppen, i sina rörelser.* — *Syn.* Tung, Trög. — 2) Som ej verkställes med lätthet. *O-a rörelser.* *En o. metod.* — *Syn.* Långsam, Ogen, Besvärlig.

OVIGHET, f. 3. Egenskapen att vara ovig. Jfr *Ovig.*

OVIGT, öv'igt, adv. Utan vighet. *O. göra en rörelse. Det går o.* — *Syn.* Tungt, Trögt, Långsamt, Besvärligt.

OVIGTIG, a. 2. Ej vigtig. *En o. omständighet.* — *Ovigtighet*, f. 3.

OVILJA, f. sing. 1) Brist på vilja, på benägenhet. *Med o. göra något.* — *Syn.* Se *Vedervilja.* — 2) Afvig, ogen sinnesstämning. *Bemöta någon med o. Visa någon sin o.* — *Syn.* Se *Ogunst, Ogenhet.* — 3) Känsla af missbilligande och förtrytelse, vid en ovärdig handling eller ett ovärdigt uppförande. *Detta hans beteende väckte allmän o.* — *Syn.* *Vedervilja, Afsky.*

OVILKORLIG, a. 2. 1) Ej inskränkt af vilkor. *O-t löfte. O. afsägelse. En o. pligt.* — *Syn.* Obetingad, Absolut. — 2) Ofrivillig. *En o. rysning öfverföll honom. Han greps af en o. rådsla.* — 3) Nödvändig, oundviklig. *Detta blir den o-a följden af ett sådant steg.* — *Ovilkorlighet*, f. 3. [*Ovillk--*]

OVILKORLIGEN, **OVILKORLIGT**, adv. 1) Utan vilkor, utan invändning, utan inskränkning. *Du måste o. göra det.* — 2) Nödvändigtvis, oundvikligen. *Detta blir o. följden.*

OVILLIG, a. 2. 1) Ej villig. *O. att gå ut.* — 2) Se *Afvig, Ogen.* *En o. sinnesstämning.* — *Ovillighet*, f. 3.

OVILLIGT, adv. 1) Ogera. *O. göra något.* — 2) Obenäget, ogent.

OVINGAD, a. 2. Utan vingar. *O. insekt.*
OVIS, övis', a. 2. Ej vis. *O-t försärande. O-a åtgärder.* — *Syn.* Se *Oklok.*

OVISHET, f. 3. Brist på vishet. *O. i rådslag. O-en af en åtgärd.* — *Syn.* Se *Oklokhet.*

OVISLIGEN, adv. Se *Ovist.*

OVISS, a. 2. Ej viss: 1) Osäker, tvifvelaktig; ej med säkerhet vetande eller känd; som ej med säkerhet kan förutses. *Jag är o., om han kommer. O. om ert beslut, har jag ... Utgången är o. Det är o-t, om han lyckas.* — 2) Tillfällig. *O-a inkomster.*

OVISSHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara oviss. *Utgångens o.* — 2) Själstillstånd, då man är oviss. *Vara, sväfsva i o. om något. Hålla, lemna en i o. om sin tanke.*

OVIST, övist, adv. På ovist sätt, med ovishet. *Gå o. till väga. Förfara o.* — *Syn.* Se *Oklokt.*

OVULIG, se *Ovärdig.*

OVÄRDAD, a. 2. Ej värdad. *O. klädsel. O. stil.* — *Syn.* *Ostädad, Ohyfsad.*

OVÄRDIG, övärdigg (uttalas i allm. övä'ligg o. övulligg), a. 2. Se *Värdslös.* [*Ovullig.*]

OVÄRDIGHET, f. 3. Se *Värdslöshet.* [*Ovullighet.*]

OVÄRDIGT, adv. Se *Värdslost.* *O. klädd.* [*Ovulligt.*]

OVÄDER, n. 3. Storm eller stark blåst med regn, snö, hagel o. s. v. Fult väder. *Det lagar sig till oväder.*

OVÄGBAR, a. 2. (fys.) Som ej kan vägas. Benämning på de ämnen, som sakna tyngd.

OVÄGERLIG, a. 2. Som ej kan förvägras. *En o. rättighet.* — *Ovägerligen*, adv.

II.

OVÄLD, f. sing. Se *Opartiskhet.* *O. hos domare, embetsmän.* [*Oveld.*]

OVÄLDIG, a. 2. Se *Opartisk.* *O. domare.* [*Oveldig.*]

OVÄLDIGHET, f. 3. Se *Oväld.* [*Oveldighet.*]

OVÄLDIGT, adv. Se *Opartiskt.* *O. bedöma en sak.* [*Oveldigt.*]

OVÄN, m. 3. pl. *ovänner.* En, som hatar någon viss person, vill honom illa. *Bli o. med någon. De äro o-ner. Göra tvenne personer till o-ner.* — *Syn.* *Vedersakare, Fiende.*

A n m. *Fiende* uttrycker en högre grad af ovänskap, då man på allt sätt söker skada en annan.

OVÄNLIG, a. 2. Som ej visar, ej röjer vänlighet. *Visa sig o. emot någon. Röna ett o-t emottagande. O. uppsyn, blick.* — *Syn.* *Ovänskaplig, Obenägen, Ogen, Kärf.*

OVÄNLIGEN, adv. Se *Ovänligt.*

OVÄNLIGHET, f. 3. Ovänligt tänkesätt, ovänlig sinnesstämning. *Bemöta någon med o.*

OVÄNLIGT, adv. På ett ovänligt sätt, med ovänlighet. *Bemöta någon o. Blicka o. på någon.*

OVÄNSKAP, f. 3. Hatfull sinnesstämning hos en person i afseende på en annan; det förhållande, då en sådan sinnesstämning råder emellan tvenne eller flera personer. *Hysa o. till någon. Fruka ens o. Det råder o. emellan dem.*

OVÄNSKAPLIG, a. 2. Se *Ovänlig.* — *Ovänskaplighet*, f. 3. — *Ovänskapligt*, adv.

OVÄRDERLIG, a. 2. Hvars värde ej kan uppskattas; öfver allt värde. *En o. gåfva.* — *Syn.* *Oskattbar.* — *Ovärderlighet*, f. 3. — *Ovärderligt*, adv.

OVÄRDIG, a. 2. Ej förtjent. 1) Ej förtjent. *Förklarad o. att tjena. O. den stora nåd, som bevisats.* — *Syn.* *Oförtjent.* — 2) Utan allt sedligt värde. *En o. människa, embetsman, prest. Ett o-t uppförande.* — *Syn.* *Dålig, Föraktlig.* — 3) På ett oförtjent sätt sårande, förolämpande. *Röna ett o-t bemötande.* — 4) (i kyrklig mening) *Gå o. till nattvarden*, utan själfpröfning och ånger.

OVÄRDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara ovärdig. — 2) Ovärdigt beteende, uppförande. *Hvilken o. af honom!*

OVÄRDIGT, adv. På ett ovärdigt sätt. *Bära sig o. åt. Bemöta någon o.*

OVÄSENDE ell. **OVÅSEN**, n. sing. 1) Oljud. *Ell förfärligt o. Göra o.* — *Syn.* *Buller, Våsen, Stoj, Larm, Allo, Kolorum.* — 2) Bullersam tvist, träta, strid; larmande slagsmål. *Ställa till o. på gatan.* — *Syn.* *Buller, Bråk, Tumult, Lefverne.*

OVÄSENDTLIG, a. 2. 1) Ej väsendtlig. *En o. egenskap.* — 2) Ej vigtig. *En o. omständighet.* — *Oväsendtlighet*, f. 3.

OVÄTTE, m. 2. pl. *ovättar.* (i äldre språket) Troll.

OXAKTIG, a. 2. Se *Nöaktlig.* — *Oxaktighet*, f. 3. — *Oxaktigt*, adv.

OXALSyra (åxålsyra), f. 1. En af örten Harsyra (*Oxalis acetosella*) beredd syra.

OXBLÅSA, f. 1. Den torkade hinnan af en oxes urinblåsa.

OXBROMS, m. 2. Se *Fåfluga.*

OXBÄR, n. 3. Det röda, mest saftlösa bäret af: **OXBÄRSBUSKE**, m. 2. pl. — *buskar.* Se *Mispel.*

OXDRIFT, f. 3. Flere oxar, som tillsammans drivas ifrån en ört till en annan.